

че всички го зовѣха „дѣдо Славейковъ“. Съ това име и днесъ народътъ изказва своята любовъ и дълбока признателностъ къмъ своя учителъ.

По-долу помѣстяме частъ отъ поемата му „Бойка войвода“, за да види нашиятъ младъ четецъ, какви сърдцати българки е имало едно време.

Бойка войвода

Мина се късна вечеря,
 Време пѣтлено настана;
 Силна ми буря вѣеше,
 Буенъ дъждъ рукна отгоре.
 Бойка отъ кѣщи излиза
 Буря ѝ въ нищо не бърка, —
 Буенъ дъждъ вали, не спира...
 Бойка саминка излѣзе,
 Та се къмъ чучуръ упжти,
 Тамъ надъ рѣката подъ брѣста,
 Седна саминка на камъкъ —
 На саморасълъ бѣлъ камъкъ,
 Седна тамъ Бойка да чака.
 Бурята тихна, утихна,
 И дъждътъ сѣкна, престана;
 Буенъ си порой потече;
 Страшно шумѣше рѣката, —
 Брѣгъ се надъ нея ронѣше.
 Бойка не гледа, не види
 Страшни ми върли стихии,
 Какъ си бушуватъ, върлуватъ. —
 Въ мисли се бѣше вглѣбила;
 Нейнитѣ тежки въздишки
 Сливатъ се съ рѣчно шумтене.
 Вече пѣтлитѣ пропѣха,
 Полунощъ стана, настана,
 Бойка се дигна, та стана,
 В' мракъ се наоколъ уникна,